

Barcelona, 15 de desembre de 2017

Acte d'entrega del VII Premi CCNIEC Ramon Turró en reconeixement d'una trajectòria d'excel·lència en el camp de la nutrició a Carlos Alberto González, per la seva trajectòria investigadora nacional i internacional en l'àmbit de la nutrició i el càncer.

DISCURS DEL DR. CARLOS ALBERTO GONZÁLEZ SVATETZ

En primer lloc, desitjo expressar el meu més sincer i profund agraïment per la distinció que meu atorgat. Agrair especialment al President del CCNIEC Doctor Jordi Salas i Salvador, un dels nutricionistes més brillants de Catalunya, a qui realment tinc estima i admiro, i als membres del Patronat, per la seva decisió que m'honra, i per l'organització i patrocini d'aquest tradicional esdeveniment.

Formo part d'una generació que es va haver d'exiliar d'Argentina durant la dictadura militar al 1976. La gran majoria, simplement, per haver desitjat i lluitat per una societat més justa, democràtica i lliure. L'exili comporta un esquinçament amb tot el que representava la teva vida, els amics, la família, les vivències de la joventut i del seu entorn, que no es repara mai completament. Però junt a aquestes pèrdues, pot haver també algunes guanys, si s'és capaç d'aprofitar les oportunitats. A mi personalment hem va oferir la possibilitat d'instal·lar-me a Barcelona i treballar intensament en la recerca epidemiològica del càncer i la nutrició. He mantingut sempre a la meua carrera el criteri de fer coses que fossin socialment útils, amb una sana ambició de fer aportacions a la ciència i millorar la salut de la població, però assumint que l'èxit no es pot obtenir a qualsevol cost, sinó a través del treball científic rigorós i a llarg termini.

Vull agrair sincerament a Barcelona i a Catalunya, als amics i col·legues que hem conegut, a les institucions amb les he col·laborat i col·laboro, com l'Institut Català d'Oncologia, per donar-me totes les possibilitats per a viure, treballar i permetre desenvolupar-me, adoptant-me com un ciutadà català més.

En moments crucials com aquest, en que des de certs sectors centralistes espanyols es critica a Catalunya i als catalans, vull reconèixer que mai, jo ni la meua família ens hem sentit estrangers ni discriminats, i sempre guardarem un profund reconeixement i gratitud, per la seva solidaritat. Ens sentim part integrant d'aquesta complexa, però rica, realitat.

Agrair també als membres dels equips amb el que he treballat. Els premis a les trajectòries no son mai completament individuals, son també un reconeixement als grups de recerca, per això, vull agrair especialment a l'Antonio Agudo, per la seva capacitat i talent, però també per la seva paciència, donat que ha col·laborat amb mi per més de 30 anys.

Quan un rep una distinció a la seva trajectòria, es just i necessari reconèixer a la família, a la meua estimada companya Tessie, fills, filles i nets, que t'ajuden en la vida diària, que t'ofereixen estímuls i comprensió, i que t'enriqueixen l'altra part de la vida, la social, familiar i cultural, necessària per a aconseguir un desenvolupament integral.

Voldria finalitzar amb uns versos d'Antonio Machado, que reflecteixen en part les vivències que guardo com a persona i com a investigador:

“Saber esperar, aguarda que la marea fluya- así en la costa un barco- sin que al partir te inquiete. Todo el que aguarda sabe que la victoria es suya; porque la vida es larga y el arte es un juguete. Y si la vida es corta y no llega la mar a tu galera, aguarda sin partir y siempre espera, que el arte el largo y, además no importa.”

Moltes gràcies.